

Пише: Ана Радмиловић
среда, 01 децембар 2010 15:21

Косово као евентуална друга држава Албанаца представља потенцијалну претњу приближавању Албаније Европи, али и цивилизованом свету уопште. Осим те претње, Косово изазива непријатне асоцијације и у Македонаца и Грка, а ускоро ће и у отрежњених Црногораца

Сан о великој Албанији, сан о некаквој земљи Албанаца која би се простирала од Лесковца преко Медвеђе Прешева и Бујановца, па преко Тетова Куманова и западног Скопља, до Подгорице с једне и северне Грчке с друге стране и то све има да се деси до 2013. године – каже један Албанац, директор института за регионалне прогнозе из Тиране Коча Данај.

Занимљив институт и занимљиво истраживање, а од свега најзанимљивији резултати тог (да поновим, занимљивог) истраживања. Треба, међутим, имати у виду да је овај господин, осим што је директор овог (треба понављати) занимљивог института и носилац једне политичке листе, такође занимљивог назива, па каже „Природна Албанија“. Та особа, духовито, сматра да се до „природне Албаније“ може доћи мирним путем. Данај предлаже некакав свеалбански референдум свих својих сународника који живе у државама које би се, по његовом мишљењу, имале да изјасне хоће ли или пак неће своју свеалбанску државу илити Природну Албанију, односно, на радост држава – домаћина свих Албанаца које би се у овом случају мирним путем и с радошћу одрицале својих делова територије, једну Велику Албанију. Заузврат Велика Албанија (мада се мени више свиђа „Природна Албанија“ – духовитије је) представљала би (разуме се) фактор стабилности и донела би „вечни мир“ на Балкан (ваљда тај вечни мир дође кад сви изгину....)

Данај није баш маргинална политичка индивидуа у Албанији, с обзиром на то да је своједобно био саветник појединим председницима, међутим, он нема много присталица. Ево и зашто: Албанцима из Албаније није до Велике Албаније и они, већином, желе у ЕУ, не желе рат (а више је него јасно да би покушај реализације сна о великој Албанији резултирао, за почетак, некаквим балканским а онда бога питај каквим све ратом) њима је доста националне политике и смета им када Албанци са Косова уместо оне своје анационалне и помало комичне заставе међу (извињавам се на изразу, бољи ми не пада на памет) дакле, међу заставу са орлом која представља Албанију. А не Косово.

Косово као евентуална друга држава Албанаца представља потенцијалну претњу приближавању Албаније Европи, али и цивилизованом свету уопште. Осим те претње, Косово изазива непријатне асоцијације и у Македонаца и Грка, а ускоро ће и у отрежњених Црногораца, ако већ није (само се о томе не пише) Косово и идеја о Великој Албанији која се најснажније запатила управо (и логично) на Косову, чак шта више, изазива непријатне асоцијације и у Хрвата чија је држава, као што је познато, признала ову сулуду творевину. На сајту некакве локалне задарске новине, на пример, можете прочитати врло непријатељски настројене коментаре на текст о господину Данају с почетка приче. Али и присећања на помоћ по питању протеривања Срба из покојне РСК. Ипак, стиче се утисак да, како каже један од коментатора овог хрватског сајта, они желе Албанцима државу какву год, само да на даље не излазе из ње и да у оквиру те своје државе „пеку крух, продају другу и људе, раде проституцију...“ и већ, да се баве свим пословима са којих су познати диљем Европе. У једном тренутку били су потребни као ратници и убице, у следећем им се желе видети леђа и немати више посла с њима.

Толико о хрватском сајту и коментарима на рачун (првенствено косовских) Албанаца и њихове државе. Наизглед небитан детаљ да би се њиме започео текст, али знаковит.

Сан о великој Албанији који је углавном сањан ван граница Албаније јесте патетичан, али то и даље не значи да је безопасан.

Сан о великој Албанији који је углавном сањан ван граница Албаније јесте патетичан, али то и даље не значи да је безопасан. А то што није безопасан и даље не значи да је остварив. Дакле, опасан јесте – јер најављује рат. Неостварљив је због тога што се у овој причи не питају само обезвређена и понижена Србија, нити мала и слаба Македонија – пита се и Грчка, а то је већ проблем. Међутим, Грчка осим евентуалног проблема са албанским патетичним сновима има и проблем са Македонијом, што би у овој причи Албанцима који желе велику Албанију могло да да један мали маневарски простор. Простор је, иако постоји, премали за озбиљан маневар јер Грчка не личи на државу која би допустила да јој се отме иједан квадратни метар територије.

Највећи, и највише озбиљан у овој причи, проблем, међутим не представљају државе на чије делове свеалбански сан претендује (а тај проблем уопште није мали) већ га представља сам тај сан, односно оно место где се сан највише запатио. То је, наравно, Косово.

Уз све напоре косовских Албанаца да од српског Косова направе некакво албанско Косово, то једноставно није могуће и што се више ствари дешава везано за то Косово, што се више део света упиње да од Косова направи Репубљик – то је јасније да им се напор „одбија о стјене“, што би рекао један песник. Много је разлога за овај неуспех, чије ће се последице тек видети и неће бити пријатне – не можете неке дати земљу па му је узети (макар били и САД и ЕУ заједно) и очекивати да ће тај бити миран – а једина вера коју Албанци до сада нису примили је будизам, тако да се не треба надати лагодном разрешењу.

Да на тренутак заборавимо криминал и „црну рупу“ јер та „црна рупа“ не одговара само Албанцима и Србима за њихове мутне (тачније, мрачне) послове – она одговара и многим представницима МЗ, као и разноразним организацијама које још увек налазе интерес у чепркању по муљу који још увек крије нешто непронађеног злата. Највећи, јер је суштински, проблем албанског Косова као државе или највећи проблем косовских Албанаца је проблем идентитета. Наоко решив јер је нематеријалан (а заправо материјалан као оно камење и племенити метал испод те земље) тај је проблем непремостив и препрека је попут планине каква су оне Проклетије, симболичког имена.

Као некакав непостојећи народ, косовски Албанци покушавају невешто и незграпно да присвоје нешто српске историје, коју за почетак не разумеју, а за крај не воле. Чак мрзе, што доказује онај 17. март и многе друге свињарије које може да ради само онај који суштински не подноси историју јер је се плаши, а плаши је се јер је нема и не разуме њен значај. Косовски Албанци, као какво експанзивно племе, одрођени од албанске историје, а несрођени са српском, између те две прошлости од којих ниједна није њихова – албанска, јер су је заборавили и одrekli је се и српска, јер их плаши и не разумеју је, постаће полако проблем обе државе. Проблем који више неће бити ни толико националан колико ће бити практичан и опасан јер је у својој суштини рушилачки и претња за све око себе.

Од свих држава према чијим деловима имају аспирације (Македонија, Грчка, Црна Гора и, наравно, Србија) косовски ће Албанци постати највећи проблем својој матичној држави – Албанији и (наравно) Србији – којој су већ направили непроцењиву штету, а не само материјалну. Албанији постају проблем јер, како морају да се духовно идентификују с неким националом, узимају обележја албанске државе и под тим обележјима праве проблеме у државама које су Албанији суседи. Свађају је, дакле, са окружењем, а идентификујући се са њом чине и Албанију државом која је непожељна, која асоцира на криминал и један опасни експанзивни национализам. О проблемима које су косовски Албанци направили Србији излишно је и говорити. Проблеми које већ праве (а тек ће још

и веће) Македонији довешће ову државу, која већ има довољно великих мука око стварања идентитета, па чак и око права да носи то име као држава – а није их имала као део федерације у Југославији, довешће је дакле до тога да се окрене назад ка Београду и на тај начин можда реши проблем и са Грцима, који не само да не одобравају да та државица носи славно македонско име него чак сматрају да један део те државице припада њима, Грчкој.

Идеју велике Албаније, на извештан начин, као да је осмислио некакав највећи албански непријатељ – јер она управо води ка урушавању покушаја стварања некакве њихове државе од српског Косова.

Идеју велике Албаније, на извештан начин, као да је осмислио некакав највећи албански непријатељ – јер она управо води ка урушавању покушаја стварања некакве њихове државе од српског Косова. Ветвендосје или Самоопредељење које предводи Албин Курти (школован, као и већина ученијих Албанаца, у Загребу) најекстремнији је „огранак“ идеје са почетка приче. Ту идеју у Албанији, према подацима које је у емисији „Слободно Српски“ из Чаглавице објавио Илир Деда, подржава свега нешто мање од тридесет посто Албанаца где год живели, од чега их је само на Косову за Велику Албанију заинтересовано осамдесет посто. Овај податак, изван сваке сумње, веома речито говори о томе шта је албанско Косово и какве све проблеме тај покушај стварања косовске-албанске државе најављује.

У том смислу, као један експанзивни, а од матице одрођени народ са претензијама према туђим територијама, Албанци су направили, наравно подстицани и да не кажем пљундари од стране света чију стратегију некад не разумеју ни искуснији и старији народи, неуслугу не само свима око себе, у суседству и уопште на том делу Балкана, него и самима себи.

После неуспеха у покушају присвајања српске баштине, а коју су претходно покушали (такође неуспешно, јер се не могу векови тек тако за две ноћи спалити, па да их више нема – јер они чак и спаљени подсећају, чак и кад их нема – то су, и за некога светлост а за некога авети, они постоје као неизбрисив доказ чије је то Косово и шта је Косово).

После неуспеха у покушају присвајања српске баштине, а коју су претходно покушали

(такође неуспешно, јер се не могу векови тек тако за две ноћи спалити, па да их више нема – јер они чак и спаљени подсећају, чак и кад их нема – то су, и за некога светлост а за некога авети, они постоје као неизбрисив доказ чије је то Косово и шта је Косово); па после неуспеха (а који их тек чека) да декриминализују то парче отете земље; па да докажу да су у свим оним гробницама са ад хок идентификованим лешевима (дакле, без ДНК анализа него само на основу „препознавања“ некаквих сродника) покопани Албанци а да нетрагом нестали Срби заправо нису ни постојали; после неуспеха да од пар улица у Приштини где живе писмени људи направе државу која има систем, али не онај наслеђен односно отет од Србије; на крају, после неуспеха да избију албанским грађанима Косова из главе носталгију према Југославији, а која је (признали они или не) носталгија према животу у једној правој држави – Србији, од које су дословно отргнути, и кад на самом Косову добију проблем са људима, малобројним али ипак постојећим, који ће бити против националистичке и експанзивне а на првом месту јако опасне идеје о великој Албанији – косовски Албанци вратиће се много корака уназад. Неће моћи назад у Србију, матична Албанија их неће хтети такве какви су, остале ће се земље мобилисати да спрече евентуални покушај насртаја на своје територије и Косово ће још дуго, дуго остати некаква „црна рупа“. Све мање албанска, премало српска, напорна међународној заједници и досадна свету. На крају, ма како звучало, биће то поново српска земља. Албанци ће нам у томе бити од највеће помоћи.